

Jacqueline van Lieshout

LUST

Verhalen vol verlangen

Inleiding

*'There's nothing wrong with a woman
enjoying a little erotica...'*

– Rachel in *Friends*, The One With Rachel's Book (S07E02)

Erotische verhalen..., verhaaltjes voor het slapengaan, lustopwekkende teksten. Van dat laatste hou ik heel erg. Ik ben zelfs een keer als een blok gevallen voor een 27-jarige cardioloog in opleiding, mijn *'doctor of the heart'*, met wie ik enkel seksuele fantasieën deelde. Ik heb hem (nog) nooit in het echt mogen ontmoeten, maar nog altijd kan mijn hele lijf in vuur en vlam schieten wanneer ik onze brieven herlees.

Mooie woorden, gevlochten tot lange, dansende zinnen warmen mij op en zorgen dat alle lichten aangaan. Toch luistert het nauw, misschien herken je dit wel, van sommige teksten en verhalen gaan de lampen juist uit en loopt er een, niet zo fijne, rilling over de rug. Het kan de woordkeuze zijn, de snelheid van het verhaal of bepaalde handelingen, plaatsen of namen voor geslachtsdelen die 'niet lekker voelen'. Cringe, zou mijn tienerdochter zeggen. Zijn vrouwen hier gevoeliger voor, en

subtieler en preciezer in dan mannen? Ik denk zelf dat er verschillen tussen mensen zijn, niet zozeer tussen mannen en vrouwen. Toch lijkt het alsof mannen *out of the blue* ‘aan’ kunnen gaan van een foto en heel veel vrouwen vooral houden van lezen. Maar nogmaals: zoveel mensen, zoveel verschillende behoeftes.

Een van mijn beste vriendinnen, psycholoog en seksuoloog Sanderijn van der Doef, vertelde mij dat libido niet bestaat. Hoe kan dat nou? was mijn eerste reactie en wellicht ook die van jou. We hebben allemaal een seksueel systeem dat meermaals in een etmaal aangaat, onder invloed van externe prikkels. Alleen worden deze prikkels bij sommigen niet vertaald in de hersenen of (h)erkend als zijnde seksueel (om wat voor reden dan ook) en zij ervaren op dat moment dus niet dat ze lichamelijk opgewonden raken. De reactie is er lichamelijk dus wel maar het wordt niet geregistreerd. Dat heeft ook te maken met het verschil in genitaliën tussen mannen en vrouwen. Opwinding is bij een man, bij wie alles aan de buitenkant hangt, veel makkelijker te bemerken. Daarbij komt dat jongens vanaf zeer jonge leeftijd veel comfortabeler zijn met hun eigen geslachtsdeel en veelvuldig zichzelf aanraken, bijvoorbeeld op de wc.

Veel meisjes, en vervolgens dus ook vrouwen, zijn vaak veel minder vertrouwd met hun seksuele organen en ze zijn zich vaak niet bewust dat het merendeel ervan aan de binnenkant zit. Het hele clitorale systeem bestaat uit meer dan ‘het kleine knopje’ bovenaan de lippen, maar de rest (flinke armen van wel 10-15 centimeter in erectie) zwelt op binnen in het lichaam. Wij leren hier niet over, niet van onze ouders en ook niet op school.

Daarbij is het helaas nog altijd zo dat seksuele gevoelens bij meisjes niet worden besproken en dus niet erkend.

De heersende overtuiging in de maatschappij is nog altijd dat mannen altijd zin hebben en altijd met seks bezig zijn en dat dat bij vrouwen veel minder het geval is. Niet alleen is dit volstrekt onjuist (er zijn verschillen tussen individuen, niet tussen mannen en vrouwen) maar miljoenen vrouwen zijn vervolgens bang om gehoor te geven aan hun seksuele gevoelens, behoeftes en fantasieën uit angst om een slet, goedkoop of ‘makkelijk’ te worden genoemd. Zelfs binnen een vaste relatie wordt seks als beloning of ruilmiddel ingezet. ‘Ik geef hem zijn zin, dan ben ik weer even van het gezeur af’, of ‘als we het weer gedaan hebben, wordt hij tenminste weer eens actief in huis’. Op deze manier gaan veel vrouwen jaren door met seks hebben op een manier waar ze eigenlijk geen enkel plezier aan beleven. Logisch dat je er dan steeds minder zin in krijgt. Kortom, het wordt tijd dat we aan onze eigen vrouwelijke seksualiteit weer veel meer tijd en aandacht gaan besteden.

Maar hoe doen we dat eigenlijk? Hoe gaat een vrouw ‘aan’? Dat is natuurlijk persoonlijk. Bij mij werken woorden heel erg goed. Verliefde woorden, adoratie, dat spreekt voor zich. Maar ook raakt het mij wanneer iemand uitgebreid over zichzelf vertelt, over hoe hij in het leven staat, met humor. Heerlijk. Dat hoeft natuurlijk niet altijd geschreven of getypt zijn, het kan ook in een gesprek. Oprechte interesse, goed kunnen luisteren, dat zet bij mij allemaal vlammetjes in de oven aan. In mijn hoofd, maar ook in mijn lichaam. Er zijn natuurlijk ook vrouwen die vooral gevoelig zijn voor een lichaam, een bepaalde ‘look’, lichaamslengte en andere uiterlijke kenmerken. Een be-

paalde manier van aanraken, specifieke seksuele voorkeuren. Zoveel mensen, zoveel wensen.

Veel vrouwen zijn gevoelig voor teksten. Kijk naar de populariteit van oneliners uit films, zoals ‘*You had me at hello*’ of ‘*You complete me*’ of Julia Roberts die in *Notting Hill* tegen het karakter van Hugh Grant zegt: ‘*I’m also just a girl. Standing in front of a boy. Asking him to love her.*’ Menig vrouw zwijmelt van haar stoel af.

De gevoeligheid voor erotische teksten is ook al tientallen jaren duidelijk door wat er zoal op de markt is. Wie kent de ‘Bouquetreeks’ niet? Hoe ouderwets dat ook klinkt, vind ik. De doktersroman, waar het wel degelijk ook over seks gaat (zeker vroeger heel cryptisch beschreven), maar vooral ook over de romantiek, het gevoel, verliefd zijn. In elk verhaal zijn er obstakels op de weg van de liefde maar uiteindelijk komen ze samen, alles heel mooi en lieflijk beschreven. In 2023 verscheen deel 4.500 in de Bouquetreeks en in een interview met LINDA. meldden de makers jaren eerder al dat de seks erin wel pittiger was geworden, zeker na het verschijnen van *Vijftig tinten grijs* in 2011. Volgens de Bouquet-redactie zitten de meeste vrouwen niet op pornografie te wachten. Maar erotiek werkt en die mag tegenwoordig steviger worden neergezet dan in de jaren ervoor. Ook apps als Storytel grossieren in erotische verhalen, en ik vermoed dat de e-readers op vakantie menig rode oortjes, en nog meer hitte, veroorzaken.

Seksuele fantasieën zijn er niet altijd om te worden uitgevoerd. Ken je dat? Sanderijn, de seksuoloog waar ik het eerder over had, vertelde mij dat veel mensen (mannen en vrouwen) seksu-

ele fantasieën hebben die ze intens opwindend vinden, maar die ze niet in het echt willen uitvoeren. Fantasieën die je ook aan niemand vertelt en dat is prima, die zijn van jezelf. In aflevering 5 van mijn podcast *Lust* legt ze uit dat het voor veel vrouwen die hun seksuele gevoelens ‘kwijt’ lijken te zijn, een heel goed idee is om eens na te denken over hun eigen diepste fantasieën. Die hoef je helemaal niet met iemand te delen, maar kunnen wel fijn zijn om (weer) seksuele gevoelens te ervaren en hiervan te genieten, om te voelen en te bemerken hoe je erop reageert. Jouw seksualiteit is van jou, die mag je zelf beleven zonder dat je iemand hoeft te plezieren of het hoeft te doen zoals de porno, je partner of de maatschappij je vertelt.

‘Vrouwen houden zo van variëteit...’ vertelde tantradocent Afke Reijenga mij, in aflevering 29 van mijn podcast, en ik geloof dat meteen. Alleen houdt het stigma dat seks vies en goedkoop is, ons vaak tegen. Het is ‘niet netjes’, zoals mijn moeder vroeger tegen mij zei. Het gebeurt mij nagenoeg nooit dat wij als vriendinnen onderling praten over onze seksuele fantasieën of over masturbatie. Misschien dat jongere vrouwen dat nu wel meer doen, ook door de populariteit van sekstoys en dan bijvoorbeeld vooral de Satisfyer.

Bij mij in de buurt zit een brandweerkazerne en daar loopt een groep brandweermannen grond die zo uit een kalender lijkt te komen. Stuk voor stuk mooi gespierd, langer dan 1.90 meter, sterke kaaklijn en ‘klassiek mannelijk’. Soms gebeurt het dat ik (bijvoorbeeld rond mijn eisprong, wanneer ik een paar dagen heel erg opgewonden ben) ze tref in de supermarkt en mijn fantasie met me op de loop gaat. Ik denk dan, al glurend vanuit een gangpad terwijl ze bij de diepvriesafdeling zijn: ik bel 112,

zeg dat ik in brand sta en dat ze met acht man sterk moeten komen. Ik ga liggen op de schuiflades van de diepvries en dan wordt het een fantastische orgie van mij en mijn brandweermannen. Heerlijk.

Ook hou ik van gedomineerd worden in bed. Maar dan wel door een echt dominante man, niet eentje die het speelt. Dat is een gevoel, dat is niet te faken. Ik kan zelf ook graag domineren, maar dan weer met iemand die er echt op kickt om submissief (onderdanig) te zijn en tot wie ik mij op die manier aangetrokken voel. Voor mij werkt het niet zo dat ik dit van tevoren 'besluit', zo van: 'laat ik nu eens die rol aannemen en jij de andere'. Dit spel ontstaat organisch en dat is dan voor mij enorm opwindend. Ook hou ik van lingerie, en allerlei toys vind ik leuk. Die zijn totaal niet noodzakelijk, gewoon een leuke aanvulling.

Veel vrouwen fantaseren over een trio, iemand van het eigen geslacht, een rollenspel, seks in het openbaar en/of dat mensen toekijken, het kan van alles zijn. Het is onmogelijk om te zeggen 'iedereen fantaseert op die of deze manier'. Gelukkig zijn we allemaal anders en hebben we allemaal andere gedachten.

In dit boek heb ik mijn favoriete erotische verhalen voor jou verzameld. Het was een hele klus, kan ik je vertellen, juist omdat ik mij zo bewust ben van wat ik hierboven schrijf. Hoe maak je een boek met verhalen die iedereen aanspreken? Dat idee heb ik dan ook losgelaten en verzameld wat ik zelf leuk, mooi, opwindend vind. Bij elk verhaal schrijf ik waarom ik dat vind en wat mij er zo in aantrekt.

Het doel van dit boek is hopelijk dat er vele verhalen bij zitten waar ook jij warmer van wordt en dat het je dichterbij je eigen persoonlijke seksualiteit brengt. Ik kan je vertellen dat wanneer je daarmee *in touch* bent, niet alleen je seksleven verbetert maar ook vele andere dingen in je leven. Het geeft je je (levens) lust terug. Alsof je met grote ogen opnieuw de wereld inkijkt, meer durft te genieten van mensen en dingen, en – misschien wel het belangrijkste – jouw ‘ja’ een echte ja is en je ‘nee’ een echte ‘nee’.

Heel veel plezier!

Jacqueline

Lydia Rood

LOUTER LUST

Jacqueline over *Een ideale secretaresse*

De vrouw die het grootste kantoor, de zogenaamde *corner office with a view*, ambieert. Ik kan me volledig met haar identificeren, want ik heb ook altijd grote ambities gehad. En zoals zoveel (dagelijkse) dingen je een gevoel van opwinding kunnen geven, geven mijn ambities mij dat ook.

In het afgelopen jaar, toen ik flink van het buffet van jonge mannen heb gesnoept, heb ik een paar keer *submissive*, dus onderdanige, mannen getroffen. Een stak er met kop en schouders bovenuit. Hij wilde hard en intens gedomineerd worden en zeker in de WhatsApp-conversaties die wij weleens voerden, konden we hier allebei helemaal in opgaan. Ik ging heel goed op het krachtige gevoel van macht en dominantie dat het me gaf.

Ik heb mij als jong meisje erg ondergeschikt gevoeld. Er werd mij duidelijk gemaakt dat mijn mening er niet toe deed. Dat het niet belangrijk was wat ik vond of wilde, maar dat ik mij aan moest passen aan de wensen van mijn omgeving. Die boodschap kreeg ik van zowel mijn vader als mijn moeder. Ook zag ik in het huwelijk van mijn ouders dat mijn moeder zich volledig dienstbaar opstelde en dat haar eigen identiteit niet bestond. Dat heeft mij een enorme

geldingsdrang gegeven en ik kick er dus op om macht te voelen. Dat is intens erotisch voor mij.

Het volgende verhaal greep me al vanaf het begin. Lydia neemt je mee in het hoofd van de secretaresse en ik kan me helemaal identificeren met het verlangen en het doorzettingsvermogen dat de vrouw heeft ontwikkeld na wat ze in haar jeugd heeft meemaakt. Het reikhalzend uitkijken naar het hebben van macht is, zoals ik zei, voor mij ook heel erotisch. Ze speelt met het klassieke man-vrouw-narratief uit de traditionele doktersroman. In het verhaal noemt de hoofdpersoon zichzelf 'directeur' en hem 'secretaresse'.

Zo draait ze dit vaak verguisde scenario kunstig om en dat zet je aan het denken over of dit nu allemaal echt 'zo slecht' is. Ik herken en geniet van de focus van het karakter in het verhaal – 'dit is wat ik wil en dat ga ik halen, ongeacht wat iemand ervan vindt', een eigenschap die we vaak als klassiek mannelijk zien. Als vrouw word je dan een kenau genoemd, een bitch. Om dit zo sterk beschreven te zien, daar geniet ik van. De zin 'Het is verwonderlijk hoeveel aantrekkelijke mannen bereid zijn als secretaresse onder een vrouw te werken', heerlijk. Dat alleen al windt mij op.

Ik zeg zelf vaak over lesbische seks dat ik het zie als een dag naar de Efteling, heel leuk en spannend maar ik wil er niet wonen, en daarna ben ik er ook weer voor lange tijd klaar mee. De seksuele avonturen, zoals beschreven in dit verhaal, draaien feitelijk om macht en niet zozeer om seks. Het is een spel, een bevrediging van een machtsverlangen.

Het verhaal is wat ouder en daarom hier en daar wat ouderwets en de drank is altijd alomtegenwoordig (dat valt mij als alcoholvrije vrouw erg op) maar dat is nu eenmaal een teken des tijds.

Qua verhaalstructuur vind ik de afwisseling van fantasie en realiteit heel sterk en leuk. En dan het heerlijke einde... Een droomverhaal! Hopelijk inspireert het mannen en vooral vrouwen hun eigen nieuwsgierigheid naar het spelen met klassieke rolpatronen te onderzoeken. In hoeverre kan dit gezien worden als een machtsspel en niet primair als de bevrediging van een seksueel verlangen? En hoe 'erg' is dit vreemdgaan? Dit kan interessante gesprekken opleveren.

Een ideale secretaresse

Lydia Rood

Toen ik veertien was en door een puisterige jongen achter een schuurdeur getrokken werd, waar ik moest doen wat hij zei omdat hij een wormvormig aanhangsel had en ik niet, besloot ik wat ik zou worden. Vanaf dat moment deed ik goed mijn best op wiskunde en economie en handelskennis, en tijdens mijn studie economie volgde ik de ene managementcursus na de andere, op eigen kosten, om maar zo goed mogelijk beslagen ten ijs te komen. Wat ik wilde worden heette toen nog directeur, nu heet het manager, maar hoe dan ook wilde ik de baas worden ergens van, het gaf niet van wat. Zodra ik die status bereikt zou hebben zou ik een secretaresse aannemen, en wel een met een wormvormig aanhangsel. Wat zou hij moeten overwerken, mijn secretaresse!

Toen ik zesentwintig was, had ik de gewenste status veroverd. Ik had de leiding over een bedrijf dat luchtfoto's en landkaarten uitgaf. Jammer genoeg was de plaats van directie-secretaresse al stevig bezet door een keurige middelbare dame met een buitengewoon groot uitgevallen boezem, die ze probeerde te verdoezelen met ruches en hangertjes. Niet helemaal mijn droom dus, maar ik wachtte mijn tijd af.

Drie jaar later solliciteerde ik bij een firma die bladen en gelegenheidsboekjes uitgaf. De voornaamste reden dat ik solliciteer-

de was dat mijn secretaresse maar geen aanstalten maakte met de VUT te gaan en zich bovendien onevenredig aan me gehecht leek te hebben, zodat ook mijn pogingen haar te doen overstappen naar aantrekkelijke posities elders in het bedrijf geen vrucht afwierpen. Er zat dus niets anders op dan zelf te vertrekken, wat me met mijn staat van dienst niet zoveel moeite kostte.

Mijn nieuwe broodwinning werd verschaft door een veel grotere onderneming, met niet minder dan honderd mensen in dienst en gelieerd aan een aantal zusters in druk en papier. Ik kreeg er de beschikking over een enorme hoekkamer op de bovenste verdieping, die ik naar eigen goeddunken in mocht richten. Kijk, zo had ik dat in mijn stoute dromen altijd voor me gezien! En bovendien mocht ik, als een nieuwe president van de Verenigde Staten, mijn eigen staf aanstellen. Ik was nog geen negenentwintig en had mijn doel bereikt.

Met de typistes, de archivaris, de pr-functionaris en de directiesecretaris was ik gauw klaar. Die waren er al en voldeden, of ze konden intern geworven worden. Maar voor mijn eigen secretaresse liet ik een advertentie zetten. Ik selecteerde de brieven zelf, en legde daarbij geen andere maatstaf aan dan dat ze geen spelfouten bevatten. Alle mannelijke kandidaten nodigde ik uit (het spreekt vanzelf dat ik de dames die zich aanboden meteen een vriendelijk afwijzingsbriefje liet sturen). Het waren er, leve de werkgelegenheidsproblemen, vijftien. Slechts één van de kandidaten viel, hoewel hij er niet onappetijtelijk uitzag, direct af: hij was tot voor kort uitsmijter geweest bij een seksclub en om onduidelijke redenen ontslagen en keek erg dom toen ik hem vroeg of hij WP kende en met spreadsheets kon werken. De anderen liet ik allemaal voor een tweede keer opdraven. Het is verwonderlijk hoeveel aantrekkelijke mannen bereid zijn als secretaresse onder een vrouw te werken.

Het werd degene op wie ik eigenlijk al meteen mijn keus had laten vallen. Hij was lang, zelfs langer dan ik, en was goed, hoewel onconventioneel gekleed. Hij had bruine ogen, die me nogal ironisch aankeken, en krullend blond haar dat over zijn kraag viel zonder in een staartje te zijn gebonden. Het stukje borst dat onder zijn open overhemd te zien was, leek krachtig en was in ieder geval bruin en onbehaard. Een dun gouden ket-tinkje danste in de halsopening. Zijn handen waren groot en sterk, zijn vingers lang. Ook zijn neus was niet klein, zodat ik concludeerde dat hij op de cruciale plek even fors uitgevallen zou zijn. Hij had geen baard, geen bril, geen snor. Hij deed niet timide maar stelde zich ook niet hanerig aan. Tijdens het tweede gesprek praatte ik met hem over van alles, variërend van de gevaren voor de ozonlaag tot zijn geliefde vrijetijdsbesteding, en hij bleek intelligent genoeg om geen mening te hebben over dingen waar hij geen verstand van had. Hij voldeed aan de functie-eisen, had een paar jaar ervaring en vroeg geen overdreven hoog salaris. Ik stuurde hem meteen door naar de personeelsmanager voor een contract. Bij de deur draaide hij zich nog even om.

‘Zou ik de baan ook gekregen hebben als ik een vrouw was geweest?’ vroeg hij met oplichtende ogen.

Gevoel voor humor had hij dus ook. Ik lachte zonder antwoord te geven, en daar nam hij genoegen mee: hij kende zijn plaats. Ik had de ideale secretaresse gevonden.

Mijn werk brengt veel stress met zich mee, en ik heb voldoende van het New Age-denken opgepikt om te weten dat je nooit genoeg naar je eigen behoeften kunt luisteren. Ik verordende dus dat ik tussen vijf uur en tien voor half zes niet gestoord mocht worden, omdat ik dan aan meditatie wenste te

doen, wat me de energie gaf om nog tot zeven uur, half acht door te werken en vervolgens het gemopper van mijn echtgenoot te doorstaan. Om klokslag vijf deed ik mijn schoenen uit, wreef met mijn tenen door het hoogpolige blauwe tapijt en deed wat oefeningen voor mijn enkels. Daarna zette ik mijn kantoorstoel in een luierstand en ging gemakkelijk zitten om mijn geest leeg te maken. Maar al snel na de intrede van mijn secretaresse ontaardden mijn pogingen tot meditatie in regelrecht dagdromen en vervolgens in erotisch fantaseren. Hoe kon het ook anders, met op tien passen afstand, slechts van mij gescheiden door die ene gecapitonneerde deur, die kanjer van een man die drukdoende was mijn opdrachten uit te voeren en die maar één wens leek te hebben: het mij naar de zin te maken?

‘Doe de deur eens achter je dicht,’ zeg ik. ‘Ik heb een nogal delicate brief voor je. Zie zelf maar hoe je hem opstelt, als je de boodschap maar weet over te brengen: dat de tekst niet deugt en dat we een andere schrijver zullen zoeken. En dat zonder dat die man met zijn overspannen ego de volgende dag hier om mijn nek komt hangen.’

Ik laat mijn hoofd even in mijn handen rusten, mijn ellebogen op het koele glas van mijn bureau.

Mijn secretaresse gaat, tegen zijn gewoonte in, niet op de stoel aan de andere kant van de werktafel zitten, maar loopt eromheen en staat achter me stil.

‘Hou je er niet van als mannen om je nek hangen?’ vraagt hij. Zijn sterke handen beginnen mijn nek te kneden. Ik ontspan mijn schouders ten antwoord.

‘Moe?’ vraagt hij.

Ik knik alleen en laat hem begaan. Ik merk wel dat zijn handen bij elke strek verder naar voren reiken, dat zijn vingertop-

pen soms zelfs mijn borsten raken, maar ik ben te lamleidend om er iets van te zeggen. Bovendien: het is prettig – waarom zou ik er een einde aan maken?

‘Wacht maar,’ zegt hij, en hij loopt naar de kast waarin de geluidsinstallatie staat. Even later klinkt er een zwoele Caribische dansmuziek uit de luidsprekers. ‘Als je geest moe is, moet je je lichaam laten werken. Dat helpt,’ zegt hij en hij trekt me overeind.

Even later dansen we, op blote voeten op het zachte tapijt, dicht tegen elkaar aan. Zijn heupen hebben verstand van deze muziek, ze draaien om de mijne heen, en ik voel dat dat hem net zomin onberoerd laat als mij. Ik druk me nog vaster tegen hem aan. Mijn voeten vinden het ritme vanzelf, net als mijn bekken. Mijn rok is van lichte zij, zijn broek is zomers dun. Het is alsof we geen kleren dragen. Hij laat zijn hoofd in mijn hals rusten en geeft me kleine beetjes op de maat van de muziek. Gloeiende lava trekt van mijn nek naar mijn voetzolen, alles daartussen in brand stekend. Ik duw zijn blouse aan de kant en wrijf mijn tepels tegen zijn blote borst. Hij kreunt.

‘Niet zeuren,’ zeg ik, ‘het hoort allemaal bij je werk.’

Ik leg mijn handen op zijn billen en voel hoe stevig ze zijn, en hoe ze tegelijk zacht worden waar ik ze aanraak, alsof ze voor me smelten. Ik laat mijn hand onder zijn broekband verdwijnen en kneed ritmisch. Zijn huid lijkt op fluweel. Mijn andere hand drukt zijn rug werveltje voor werveltje tegen mijn bovenlijf aan, van boven naar beneden, totdat ik merk dat zijn broek te klein wordt voor zijn verlangen. In twee seconden heeft hij hem uit, grijpt me weer bij mijn middel en danst verder met me. Maar nu steekt zijn penis, bevrijd, recht vooruit tussen mijn benen in de plooiën van mijn rok. Ik til de rok op en laat hem eroverheen zakken. De muziek is eindeloos, we dansen

maar door, fluweel tegen zijde, terwijl hij stevig tussen mijn benen zit ingeklemd en de kop van zijn penis soms even mijn clitoris raakt. Hij ontbloot mijn schouders en gromt in het kuiltje boven mijn sleutelbeen. Dan (zijn hand hoeft maar even te helpen) stoot hij diep in me.

‘O baas,’ kreunt hij, ‘wat ben je lekker nat.’

Om negentien over vijf kwam ik klaar, en om tien voor half zes zat ik uitgerust en verfrist klaar om verder te werken. Om vijf voor half zes, als de kleur uit mijn gezicht en hals was weggetrokken, kwam mijn secretaresse met de laatste brieven om te tekenen, waarna hij met een warme glimlach vertrok. Om zes uur belde ik mijn man om te zeggen hoe laat ik dacht thuis te zijn. Het was een prima schema.

Soms was er ’s avonds een receptie of dinertje waar ik moest verschijnen. Dan nam mijn droom een andere vorm aan:

‘Ik wil me even verkleden. Hou telefoontjes even af en kom me over vijf minuten even helpen met mijn rits.’

‘Ja, baas,’ zegt mijn secretaresse. Vijf minuten later wring ik me in mijn avondschoenen, mijn jurk nog open, als hij binnenkomt.

‘Die rotfeestjes,’ zeg ik. ‘Altijd dezelfde smerige roze champagne en altijd diezelfde glimlachjes. Ik krijg er strakke kaken van. Waarom schenken ze geen whisky, zodat een mens tenminste behoorlijk dronken kan worden en losser wordt in plaats van Strakker.’

Mijn secretaresse komt achter mijn stoel staan en masseert mijn hoofdhuid.

‘Je hebt dat haar ook veel te strak naar achteren gekamd,’ zegt hij, ‘geen wonder dat je stijve kaken krijgt.’

‘Dat hoort zo,’ zeg ik. ‘Vergeet niet dat ik de leiding heb van een keurig bedrijf. Ik moet ons – jou, onder anderen – toch naar behoren vertegenwoordigen.’

‘Als je mij wilt vertegenwoordigen, moet je je haar losmaken,’ zegt hij, en dan doet hij het zelf. Zijn vingers woelen door mijn haar, bekloppen mijn hoofdhuid, strelen en masseren en draaien en wrijven en strijken en kloppen en strelen en draaien ... tot ik helemaal vredig en loom word en het niet erg vind dat hij behalve mijn haar en schedel ook mijn nek en oren aanraakt.

‘Wacht,’ zegt hij, ‘heb je een borstel?’ Hij vindt er zelf een in de discrete wandkast waarin ik wat persoonlijke dingen bewaar, wat kleren en toiletartikelen. Hij spreidt mijn haar uit over mijn schouders en rug en begint het te kammen. Onderwijl maakt hij murmelende geluidjes, die erop neerkomen dat mijn haar zo zacht als water is en zo glanzend als de zon, dat het zo sterk en levend is en zo heerlijk ruikt, en dat hij er wel helemaal in weg zou willen kruipen als ik niet toevallig zijn baas was die zich moet klaarmaken voor een feestje. Mijn jurk hangt nog steeds open en het stugge haar van de borstel strijkt ook telkens even over mijn schouderbladen, maar zo zacht, dat het geen sporen kan nalaten.

‘Lekker,’ zeg ik, ‘die borstel op mijn rug.’

‘Weet je dat het goed is voor je huid, als je hem af en toe helemaal borstelt?’ vraagt hij. En voor ik weet wat er gebeurt heeft hij mijn jurk al op mijn heupen gestroopt, en begint hij een uitvoerige borstelmassage. Eerst mijn nek en schouders, dan mijn bovenrug, met langzame streken. Dan naar mijn onderrug, waar hij de druk iets opvoert, en mijn heupen, van mijn werkelkolom tot bijna bij mijn navel. Vervolgens rijdt hij mijn stoel iets naar achteren en komt hij voor me staan om mijn hals te borstelen, mijn bovenarmen, borstbeen, borsten. Zachte draai-

ende bewegingen maakt de borstel, de haartjes raken me allemaal afzonderlijk, allemaal om de beurt en toch zijn ze overal tegelijk. Mijn vel begint te tintelen waar hij geweest is.

De borstel nadert mijn tepels, die teer zijn – te teer! wil ik roepen –, maar als de knopjes zich in de haren begraven strijkt hij niet meer, trilt alleen nog maar met de borstel. Het is hetzelfde gevoel als wat ik zelf teweeg kan brengen met de massage kop op mijn douche, maar bevredigender, omdat het een echte, levende aanraking is. Dan is het alweer voorbij en dwaalt de borstel af naar mijn ribbenkast, en verder langs mijn buik. De haartjes drukken en prikken in mijn navel, blijven er even ronddraaien alsof ze het er prettig vinden. Dan gaat de borstel met lange halen naar mijn lies, drukt daar even, en vliegt weer naar boven, naar mijn andere zij, om weer af te dalen naar mijn lies. Maar net als het lijkt alsof al het bloed uit mijn lichaam bezig is naar mijn centrum te stromen, maakt de borstel plagerig dat hij wegkomt, en opeens voel ik hem op mijn tenen, en aan de onderkant, en onder mijn voetzolen, waar hij hijgerige streekjes maakt en steviger tekeergaat. Maar ook daarvan krijg ik een zuigend gevoel in mijn lendenen, en mijn vingers haasten zich om het gat te dichten en de draaikolk tot staan te brengen.

‘Toe maar,’ zegt hij, ‘dat zal je helpen te ontspannen.’ En terwijl de borstel tergend langzaam omhoog kruipt, steeds dralend en terugkerend naar plekken die nog extra zorg behoeven, langs mijn kuit, mijn knieholten, knieën, bovenbenen, en eindelijk langzaam aan komt kruipen aan de binnenkant van mijn dijen, en ik letterlijk van top tot teen begin te tintelen, terwijl mijn secretaresse hongerig omhoog kijkt naar de sappen die over mijn vingers de zitting bedruipen, en diep de geur opsnuift, en zegt ‘Toe maar, toe maar’ – voeren mijn vingers een wilde dans uit, een dans van vuur en vonken, tot –

O, ik had vele fantasieën die me die twintig minuten het kantoorleven en mijn verantwoordelijkheden en mijn carrière en de vele gewichtige beslissingen konden doen vergeten! Ik liet een doosje paperclips vallen en hij kroop onder mijn tafel om ze op te rapen – en begon dan de wreef van mijn voet te kussen. Of ik stond over een document gebogen en hij nam me onverhoeds van achteren. Of ik had het warm en hij wreef me in met alcohol voor ik een zakenrelatie ontving. En natuurlijk – dat was toch onvermijdelijk? – was er de fantasie waarin hij mij betrapte terwijl ik tussen vijf en twintig over aan hem lag te denken...

Soms duurde het ietsje langer, en als ik dan daarna mijn secretaresse met het brievenboek onder zijn arm wat wazig in de bruine ogen keek, was hij zo kies om te doen alsof hij het niet merkte. Ik nam aan dat hij dacht dat ik stiekem wat had gedommeld. Het ging hem niet aan; ik was de baas. De volgende keer dat ik van mijn kostbare minuten alleen genoot, bracht het denkbeeld dat hij er zich niet van bewust was welke grote rol hij in mijn erotische fantasieën speelde, alleen maar extra spanning.

Ik druk op de knop van de intercom.

‘Kun je even komen? Zeg tegen de centrale dat ze alle gesprekken opvangen.’

Hij staat in de deuropening, dociel. Ik geef hem een wenk dat hij de deur achter zich dicht kan doen. Hij werpt een verbaasde blik op mijn volkomen leeggeruimde bureau. Het is hem aan te zien dat hij zich afvraagt waarvoor ik hem nodig heb. Ik grijns hem toe.

‘Je weet dat ik dadelijk naar een bespreking moet?’ Hij knikt, natuurlijk weet hij dat, mijn ideale secretaresse. ‘En je weet ook

met wie en waarom. Nou, dan begrijp je misschien ook dat ik enigszins nerveus ben.'

'Ik dacht dat je grondig was voorbereid.'

'Ben ik ook, maar er hangt veel van af. Eerlijk gezegd staat het klamme zweet me in mijn handen. En nu is het zo dat er eigenlijk maar één manier is waarop ik van die zenuwen af kan komen.'

Hij trekt zijn goudblonde wenkbrauwen op, zwijgt.

'En dat is een orgasme. Bij voorkeur teweeggebracht door een ervaren man.'

Nu is hij degene die grijnst.

'Je begrijpt dat ik geen tijd heb om te douchen. Het zal snel, vakkundig, schoon en zonder al te veel schade aan mijn kleren gedaan moeten worden. Een beetje zoals de secretaresse uit de cartoons haar baas ter wille is. Ben je daartoe bereid?'

Hij knikt gretig, nadert me en wil me zoenen.

'Nee, sorry, maar ik ben al opgemaakt. Als je zo goed zou willen zijn om even onder de tafel te kruipen?'

Hij heeft het al begrepen. Even later voel ik zijn lippen op mijn knieën, zijn handen om mijn heupen. Schijnbaar zonder haast, maar ook zonder al te veel omwegen, baant zijn mond zich een weg langs de binnenkant van mijn benen naar boven. Zijn duimen duwen op het zachte stukje van mijn buik, vlak tussen mijn heupbeenderen. Ik heb me hierop voorbereid, een verwachtingsvolle spanning heeft zich al van me meester gemaakt en het kneden van mijn heupen maakt dat het brandpunt van die spanning in mijn bekken komt te liggen. Ik zet mijn hoge hakken stevig in het kleed en druk mezelf een beetje op, om hem uit te nodigen haast te maken. Onverdraaglijk langzaam nadert zijn mond. Zijn sterke handen glijden onder mijn billen en tillen me een beetje op, juist op het moment dat zijn

lippen het driehoekje haar bereiken. Zijn lippen plukken aan mijn schaamlippen, zijn neus drukt zachtjes tegen de plaats waar mijn clitoris zich gretig opricht. Hij zit op zijn knieën, ik schop mijn pumps uit en plant mijn blote voeten in zijn liezen. Ook daar heeft zich iets opgericht. Mijn tenen zijn lenig genoeg om daar een beetje mee te spelen, maar ik concentreer me er niet op. Mijn aandacht ligt vooral in mijn eigen middelpunt. Langzaam, terwijl zijn tong eindelijk naar buiten komt en zich meester maakt van de vochtige huidplooien, wordt dat ook het middelpunt van het heelal.

Ik kijk neer op zijn leeuwenkruin onder het doorzichtige tafelblad en hoor een diep brommen uit zijn keel komen. Aan de manier waarop hij zijn schouders naar voren drukt kan ik zien dat hij het liefst zijn hele tong bij me naar binnen zou duwen. Maar daar zijn vingers handiger in. Ik voel er een krachtig in me stoten, en dan een tweede, een derde. Zijn tong draait rondjes om mijn clitoris, terwijl zijn vingers me vullen.

De spanning om de bespreking is van me afgegleden, ik laat mijn hoofd in mijn nek hangen en duw mijn bekken naar voren, nog dichterbij zijn tong en zijn vingers. Een hand onder mijn billen behoedt me voor vallen en kneedt tegelijk zachtjes. Ergens kreunt iemand luid en laag. Opeens is de hand onder mijn achterste weg en worden mijn schaamlippen wijd opengetrokken. Dan, in een eerste directe aanraking die meteen de laatste is, slaat zijn tong vonken uit mijn clitoris en zak ik van de stoel...

Na een paar maanden voelde ik dat ik alles onder controle had: het werk, het personeel en de klanten. Het werd me duidelijk hóe goed ik was, en hoe blij de uitgeverij mocht zijn dat ze mij hadden weten te strikken. Ook de commissarissen waren deze

mening toegedaan, zoals ik aan alles kon merken. Het bedrijf bloeide. De proeftijd van mijn secretaresse verstreek en natuurlijk gaf ik hem een vaste aanstelling; ik zou hem niet meer hebben kunnen missen.

Aan het einde van een warme, zomerse dag, die ik aan mijn vele ramen voorbij had zien trekken zonder er maar een vleugje van op te vangen, had ik een werkelijk overstelpende zin in een glas droge martini met citroen. Maar dat zat er de eerste uren nog niet in; we werkten aan het binnenhalen van een opdracht die een uitbreiding met tien man personeel zou betekenen en onze omzet voor de komende jaren met een kwart zou doen toenemen, en ik moest de laatste hand leggen aan de presentatie die de volgende dag aan de klant zou worden voorgelegd. Toch wilde ik niet afwijken van mijn klokslag-vijf-tot-tien-voor-half-zes-routine: juist nu had ik een frisse geest nodig.

Mijn secretaresse komt binnen zonder iets in zijn handen, aan zijn gezicht kan ik zien dat hij iets op zijn lever heeft. Ik zeg hem te gaan zitten.

Na wat keelschrapen en loze praatjes komt hij ter zake: 'Ik kom je eigenlijk vertellen dat ik wegga.'

Ik verkil tot op het bot. Zijn werk is prima, ik kijk graag naar hem, hij voorkomt dat ik blunders maak, ik voel me bij hem geborgen. En nu zou hij vertrekken? Dat kan ik niet toestaan.

'Waarom?' vraag ik neutraal.

'De baan is niet helemaal wat ik ervan verwachtte,' zegt hij, en iets in zijn stem doet me doorvragen.

'Wat had je dan méér verwacht?'

'Laten we zeggen ... samenwerking op een iets persoonlijker basis.'